

MINDSZENTI LAP

Előfizetési ár:

Egész évre	4 korona
Fél évre	2 korona
Negyed évre	1 korona

VEGYES TARTALMU HETILAP. MEGJELEN VASÁRNAP.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Horváth Antal könyvnyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési és hirdetési díjak intézendők.

Hirdetéseket

és yilt-téri közleményeket a kiadó-
h atal jutányos ár mellett közöl.

Sötét kép.

A jó ujság, mely a „ma“ hű tükre akar lenni, nem vonhatja ki magát ama feladat teljesítése alól, hogy megvilágítson oly tényeket, mikről szívesebben hallgatna. Az erkölcsök elfajulására kötelességszerűleg rá kell mutatnia, ha nemesítő hivatásának meg akar felelnie. Bele kell nyulnia a piszokba, hogy tisztítson, vagy legalább tisztítani segítsen.

Nem az erkölcsbíró szerepének arrogálása készíti a hirlapíró e kötelességének teljesítésére. Hiszen addig, míg makula nélküli ember nem létezik, az ujságíró sem formálhat igényt arra, hogy összes embertársainál jobbnak, neme-sebbnek tartás. Neki is gyakran uszni kell azzal az árral, melyet élesen megkritizál. Ám az ő hivatása az, hogy figyelmeztesse az árral uszókat, hova, minő irányban halad. Elfogulatlanul rögzíti meg a tényeket és nyugodtan, avagy buzgó névvel leinti az embereket a lejtős útról s az intő szózatot — ha csakugyan meg van neki a jó hirlapíró elengedhetetlen kelléke: az igazságszeretet — ő követi leghivebben . . .

Az Eremits Pál gyilkosainak perét tárgyalta e héten a szegedi törvényszék. Két egytestvér egyesült erővel rárontott a volt országgyűlési képviselőre, a tör-

vényhozóra, s rövid néhány perc alatt kegyetlenül kioltották életét. Fényes nappal, nyílt utcán. Tettüket állítólag jól megfontolt, meggondolt szándékossággal, hónapokig lesve az alkalmas pillanatot, követték el. Megvannak a törvénykövetelte bizonyítékok, hogy gyilkosság vagy szándékos emberölésért elítélhessék a vádlottak. A jogász még csak az enyhítő körülményeket keresi. Van-e olyan ténykörülmény, melynek alapján a büntetés mértékét le kell szállítani?

Igenis, van. S ha ezt az enyhítő körülményt vizsgáljuk, sötét kép fátyla lebben föl előttünk.

A gyilkosság áldozata ugyanis csalárd módon, a belé helyezett bizalom rút ki-játszásával magához ragadta a gyilkosok családjának egész tekintélyes vagyonát s mikor a szerencsétlenek koldusbotra jutottak s az elidegenített, elrabolt százerek helyett csekély tíz korona alamizsnát kértek fosztogatójuktól, ez nemcsak, hogy nem adott nekik, hanem dúrván, leszurással fenyegetve őket, kikergette házából.

A pénz- és vagyonszínalásnak ez a módja — nem a törvény rideg betűje, hanem az emberi érzés szerint ítélve — a legkeményebb büntetésre méltó. Senki sem vitathatja, hogy a maga bíróját nem lehet senki. A Sibul testvérek bünt kö-

vettek el, amikor a bíróságoktól felmenttet maguk sujtották a legnagyobb büntetéssel: életének kioltásával. E bűnükért nem is lakoltak — természetesen figyelembe véve az enyhítő körülményeket.

De ki az, aki sajnálja a gyilkosság áldozatát? Melyik, a családtól távolálló ember ajkáról röppen el egy sajnálkozó felkiáltás? Ki átkozza a gyilkosokat s ki nem látja tettükben az Isten ujját?

Meggazdagodni minden áron, áttörni tüskön-bokron, lenyügözni, letiporni mindent, ami a megszedés útját állhatná, felhasználni minden, még a legrosszabb eszközt is arra, hogy — gunyjára az igazságérzésnek — a felebarát pénzét el lehessen rabolni: ez a csúf erkölcs is egyik alkotó része annak az elfajulásnak, melyet a materiálizmus erőszakossága terem.

S az ilyen gazok ellen nincsen törvény. Azaz dehogy is nincsen, — ne sértsük meg a törvényeket! Csak látszat, hogy galárd tetteiket a törvény oltalma alatt követik el. A valóság az, hogy alig létezik olyan törvény, melyet kapzsiságuk ördögétől sugalmazva, ki ne játszanának, melynek kibuvóját meg ne lelnék.

Zavarba ejtik őket a leglelkismerete-sebb bírót, aki bűnösségükről meg van ugyan győződve, de a legtöbbször meg se találják a törvénykönyvben az elítélte-

TÁRCA.

E s ő.

Szent körmenet. Csendül az ének.
Imába fognak most a vénnek:
„Oh ég! Tűz-sugarad
Perzselve hull szikkadt rögökre,
Küldj záport! Esdünk könyörögve.“
S az ég derült marad.

Kiszáradt földjén áll a gazda
S káromkodik dühösen: Azt a! . . .
Idén ördög arat.
Dolgoztam, csurgott veritékem.
Mondd Isten, hát bűnöm mi nékem?“
S az ég derült marad.

Kis kunyhóban, hol ki se látja,
Kulcsolt kézzel egy csitri lányka,
Szeméből könny pereg:
„Segíts Istenkém, adj tanácsot.
Esző nincs, hol veszünk kalácsot?“
S a zápor megered.

Feleki Sándor.

Bajthay Simon sirja.

Kidőlt kereszt, korhadt fejfa s egy zöld pázsittal bevont sírhalom. Aki ott alant nyugszik, az egy a sok közül, akit eltemettek, elfeledtek. Ahogy már rendszeren történni szokott.

A sírhalom előtt egy őszbecsavarodott ember áll. Némán, csendesén, szóvalan. Közbe meg-

csóválja fejét, majd morog egyet, mintha megharagították volna. Csak azt nem tudja, kire haragudjék.

— Annyi vagyont hagytál hátra, szegény barátom — tör ki belőle a szó — s nincs, ki sirodát gondozza, nincs akinek eszedbe jutna, hogy virágot ültessen haló porod fölé. Megint tanultam valamit.

Mély sóhajtás fakadt szivéből, megfordult s lassan távozott a temetőből . . .

Öt esztendő mulva megint visszakerült, de akkor már ugy hozták a Szent Mihály lován. Az emberek azt mondták, a gazdag Bajthay Simont temetik.

Nemsokára még többet beszéltek róla az emberek. Városszerte tárgyalták, micsoda bolond végrendeletet csinált az a Bajthay Simon, kit nemrég a guta megütött.

Két rokona közül annak hagyta mindenét, ki a sírját gondozza.

De hát melyik lenne olyan ostoba, hogy ne gondozza? Azt hát ki kellepe tömni és elküldeni valami világiállásra. Ötvenezer pengőből szépen kerül virágra is, koszorúra is, de meg talán marad is valami belőle.

S a rokonok nem is szolgáltak rá, hogy kitömessék őket az emberek. Alig törték föl a végrendeletet a bíróságnál, másnap már ott vessekedtek a sír mellett.

Régi ellenségeskedés lobbant különben is lángra közöttük. Olyan volt az az érzés, mint a hamu alatt lappangó piros tüze a paráznak, kis szellő is föltakarja . . . aminthogy a Bajthay lányok is csak alkalomra vártak, amiért egymásnak alaposan megadják a maguk titulusait.

Azt rebesgetik róluk, hogy Cicelle elvadászta volna annak idején Helén elől a vőlegényét.

Hanem hát ki tudja, vajjon ugy volt-e s ha ugy is volt, akkor régen volt.

Hogy leányoknak maradtak mind a ketten, az mindenképpen bizonyos. S ebből már kiteszik, mennyire fölfújták azt a nevetséges vőlegény-históriát. Ha lett volna garasára komoly szándéka annak a léha fráternek, akkor legalább csak beleharapott volna az egyik Bajthay-lányba. Hanem dehogy tette. Meg kellett mindkettőnek maradnia a levélhullás számára.

És ők kerültek egymást, ahelyett, hogy vigasztalták volna. Elég különös, hogy most egy sírdomb fölött ketten találkoztak.

Cicelle éppen javában igazgatta a friss hantokat. Szépen négyszögbe szoritotta s oldalt pázsittal rakta ki a halmot, mikor Helén is megjelent a téren.

Két kezével szegfüvet, begóniát, pelargóniát s ki tudja még, hányféle virágot cipelt. Se szólt, se köszönt, csak lerakta terhét s azután a sír tetejébe próbált gödröket vájni, nyilván a virágok számára.

— De kérlek, ne rongsd el, amit én két órája csinállok — fakadt ki Cicelle boszus türelmetlenséggel.

— Én rontom el? — emelte meg büszkén nyakát Helén.

— Hát nem tudod, hogy szétdőlt a sír goromba kezud vájkálása nyomán?

— Goromba kéz a te mancsod, te tenyeres-talpas viziló! — vetette el a súlykot minden gondolkodás nélkül a sértett Helén.

A másíknak se kellett több. Nyomban abba-hagyta a sír igazítását.

— Hát te . . . te áldatlan teremtés, te — olvasott rá rokonára keserűen — hát neked mindenütt keresztetned kell utamat? Hogy

tésökre alkalmas paragrafust, de ha meg is találja, tehetetlen velök szemben, mert oly bizonyítékokkal támogatják piszkos tettük „tisztaságát“, miknek valódiságát nem szabad a bírónak kétségbe vonni. S az eredmény? A bűnös fut szabadon, az áldozat elveszti vagyonát s vele gyakran a boldogságát is. Gyengének bizonyul az emberi igazságszolgáltatás, a nemzist csak a megcsaltak önkényűsége képviseli . . .

Borítsunk megint hamar fátyolt e képre és kívánjuk, hogy minél ritkábban kelljen fellebbenteni.

Ujdonságok.

— **Áthelyezés.** Dr. Dósa István várm. közigazgatási gyakornokot a tiszántuli járás főszolgabírói hivatalától, Mindszentről a vármegyei központba, Szentesre helyezték át. Távozásával a Mindszenten megüresedő járási közig. gyakornoki állásra most pályázatot hirdetnek.

— **A sorozás eredménye Mindszenten.** E hó 20-án és 21-én ejtetett meg községünkben az idei ujoncozás. Ugy az első, mint a második napon a sorozó-bizottság 69—69 hadfit talált méltónak az angyalbőrre. Egyéves önkéntes lett Mindszentről: Nagy Mózes takarékpénztári segéd-könyvelő.

— **Hivatalvizsgálat.** Tegnap tartotta a közgyámi hivatalban a szokásos évnegyedes vizsgálatot Ónody Géza vármegyei árvaszéki elnök. Mivel a vizsgálat még folyamatban van, annak eredményéről nem referálhatunk.

— **Állatorvosunk itthon.** Koszorú Lajos, községünk derék állatorvosa, aki rövid itt tartózkodása alatt is bebizonyította szakavatottságát és népiességénél fogva közszeretnek örvend, — mint örömmel értesülünk — Herkulesfürdőn teljesen kigyógyult betegségéből és hazatér községünkbe. Működését július hó 1-én kezdi meg.

— **Vesztett kutya.** A vásárhelyi tanyán egy veszett-gyanús eb megmárt egy 12 éves fiút. A község előjárósága rögtön az eset jelentése után a megmárt fiút a fővárosi Pasztor-intézetbe szállíttatta.

csúnya, piszkos szád van, azt tudom. Talán azért nem kellesz az ördögnek sem, mert különben régen a pokolba nyargalt volna veled, te . . . csoroszlya.

— Mondd még egyszer, még egyszer mond — ugrott neki, mint valami dühös hőrség, Helén — nézd, kikaparom a szemedet.

Cicelle jónak látta tágitani, mert a másik szentül neki esik a tiz körmével.

— No, no, no, csak ne olyan vadul, Helén lelkem, hát nem tudod, hogy mi rokonok volnánk?

— Kell is énnekem ilyen rokon. Akkor lás-salak, mikor a hátam közepét.

— De azért együtt diszítjuk a bácsi sírját, ugyebár — gúnyolódott Cicelle. — Persze hogy persze, neked is kell valami a nagy örökségből.

— És neked talán nem? — Mondd igaz lelkedre, mered-e azt mondani, hogy te törődnél a bácsi sírjával, ha nem ugy végrendelkezik?

— Én bizonyosan törődtem volna, de te aligha.

— Ismerlek, szép maszk?

— Én is téged, szép Cicelle. No, de emberek jönnek. Hát muszáj azt mindenkinek tudnia, hogy még a temetőben sem férünk meg egymás mellett? A bíróság majd csak terem valami rendet közöttünk. A jó isten megáldjon.

És tényleg a bíróságnak kellett rendet csinálni a két kisasszony között.

Cicelle bejelentette, hogy eddig ő gondozta a sírt, Helén pedig éppen az ellenkezőjét állította. Mindegyik hivatkozott csomó tanura s a végén a bíróság helyszíni szemlére volt kénytelen kirukkolni.

Cicelle vezette őket. Az egész uton azt magyarázta, mennyi fáradságába került, míg azt a

— **Kárbeeslések.** A mult hetekben esett jég tudvalevőleg nagy károkat okozott a mindszenti gazdáknak is. Emiatt többen adóelengedésért folyamodtak. A szegedi pénzügyigazgatóságtól e hó 23-án községünkben időzött Parniczky Géza pénzügyi titkár, aki megvizsgálta a jég által megrongált vetéseket. A vizsgálatnál jelen voltak még a község részéről: Anfal András adóügyi jegyző, Veres Sándor községi bíró. Kárbeeslők: Sörös Ferenc és Mihály János esküdtek voltak.

— **Állami munkásjutalmak.** Az ipari munkások megjutalmazása az ex-lex állapot miatt a mult évben elmaradt. A kereskedelmi és iparkamarák a maguk részéről a szükséges jelöléseket megtették, azóta egy év mult el, de költségvetés hiányában e jutalmak mind a mai napig nem voltak folyósíthatók. A kereskedelmi miniszter most bizalmasan értesítette a szegedi kamarát, hogy a jutalmakat csak az idei karácsonyi ünnepek alkalmával fogja kiosztani.

— **Megölte hat gyermekét.** Szörnyű bünt követett el egy Eitner Anna nevű mödlingi földbirtokosnő, aki mind a hat gyermekét méreggel pusztította el. Öt gyermekét temette el a télen és tavasszal sűrű egymásutánban s most vasárnap halt meg a hatodik gyermeke. A törvényszék végre most rájött turpisságára s a lelketlen anyát súlyos fogságra vetette.

— **Gyilkosság a tanyán.** Békéscsabáról jelentik, hogy a város határában levő Gerendástanyán meggyilkolták Cserynít János harminckét esztendő gazdasági munkást. Huszonhét fejszecsapással megölték, azután a holttestét fölakasztották. A gyilkosságért a megölt munkás gazdáját, új. Darabos Jánost veték gyanuba, akit le is tartóztattak. A ruhája, csizmája véres volt.

A megvesztegetett bíró ügye. Sós Kálmán bíró a kir. tábla előtt felelt e héten büneért. A törvényszék vesztegetés büntette miatt három évi, büntársát Schwarz Ábrahámot harmadfél évi fegyházra ítélte. A tábla több irányba kiterjesztette a tárgyalást, melynek során immár kétségtelen bizonyossággá vált a vádlott bíró bűnössége.

— **Béke a vasutasok közt.** A vasutasok ügyében végre ki lett mondva a megváltó szó; megszűnik a megtorló eljárás és az igazság keresése helyébe a humánus megbocsátás lép. Az áldatlan sztrájk utolsó fejezetéhez értünk ezzel s reméljük, hogy a béke állandó lesz.

— **Petőfi eredeti arcképe.** A vásárhelyi kiállítás művész-szobájának rendezői igazán értékes és eredeti képre akadtak Vásárhelyen. A nagyértékű kép Petőfi Sándort ábrázolja, amint teljes otthoniassággal, ingválra vetkőzve, papucsban, keresztbetett lábakkal, hosszuszáru csibukból pipázva, asztalra nyugtatott kezében papirlapot tart. Előtte tintatarló áll. A kép Szomor Dezső dr. ügyvéd tulajdona. Nagybátyja, Szomor Lajos kapta azt, magától Orlay Petrich Somától, a kép festőjétől, aki Szomor Lajosnak személyes jóbarátja volt. Szomor Dezső dr. családja birtokába 1886-ban került a kép örökösödési egyezség útján. A kép eredetisége kétségtelenül hiteles. Vonzó és értékes művészi darabja lesz ez a kép a vásárhelyi kiállításnak.

— **Posta- és táviró-növendékek fölvétele.** Tudvalevően a m. kir. posta- és táviróhivatalok minden nagyobb állomásán alkalmazni szoktak oly növendékeket, akiket némi díjazás mellett rövid idő alatt posta- és távirósegédtszettek képeznek ki. A szegedi hivatalban most két ilyen növendék felvételére hirdet a budapesti igazgatóság pályázatot. Pályázhatnak oly ifjak, kik 14—15—16 évesek, négy középiskolát végeztek és magyar honosak. Ez irányban különben bármely postahivatal fölvilágosítást nyújt. A fölvételt kérő folyamodványok a budapesti m. kir. posta- és táviróigazgatósághoz címezve, legkésőbb 1904. évi július hó 31-ikéig annál a posta- és táviróhivatalnál nyújtható be személyesen, melynél a pályázó gyakorlatra bocsátatni óhajt.

— **Leleplezett pénzügyőrök.** A rendőrség élénk figyelemmel kíséri mostanában a pénzügyőrök üzemleit. Ezek hangzatos címek használatával és csábító ígéretekkel fosztogatják a pénzügyességben levőket. Egyikük még attól se rettegett vissza, hogy bizalomkeltés céljából levélpapírosán jogosulatlanul használja a magyar címet. Valóban bámulatos, hogy annyi figyelmeztetés és szomorú tapasztalat után még mindig bőségesen akadnak, kik a csalóknak lépne mennek.

— **A táborszernagy — nővére ellen.** Krakóból jelentik, hogy Galgóczy táborszernagy rendeletére koldulás miatt letartóztatták Horváth, szül. Galgóczy Máriát, Horváth magyarországi cigány özvegyét, a táborszernagy nővérét. A szegény asszony miután férje meghalt és minden holmiját elárverezték, bátyjához fordult segítségért, — vesztére. Elfogatásakor kijelentette, hogy két nap óta nem evett semmit s tényleg oly gyenge volt, hogy elájult. Przemyslben, hol az eset történt, nagy e miatt a fölháborodás.

sírt, úgy ahogy rendbe hozta s tele ültette apró ciprussal, árvaviolával, mert az kell ám a halottnak, nem perlagónia, fukszia.

— Tessék csak megnézni, hibázik-e valami róla? — kiáltott föl büszkén, mikor a helyszíne-re értek.

Helén hallgatott és mosolygott.

— Hát . . . hát — bökte ki ijedten Cicelle — ki tette ezt?

A siron nem volt egy szál ciprus, nem nyílt egyetlen árvaviola — csupán perlagónia, verbená, züniuna viritott rajta.

Cicellét majd hogy a guta nem kerülgette.

— Méltóztassék tudomásul venni, tekintetes bíróság — vette most föl komolyan a szót Helén — hogy ezt a sírt igenis én gondoztam. Tanum rá itt a kertész ur, Jedlicske Szvetozár. Mondja csak, kertész ur, ki ültette ezt a sok virágot?

— Én — felelt büszkén a hórihorgas Szvetozár.

— Kinek parancsára, ki fizetett érte?

— A nagyságos kisasszony — hajtotta meg magát a kertész Bajthay Helén előtt.

És Helén most már kevélyen hordozta körül tekintetét. Végtelen jól esett neki, hogy ezt a cudar háripiát, Cicellét ez egyszer ugy lefőzhette.

Cicelle remegett a méregtől. Két kezét ökölbe szoritotta, hogy az egybegyűlték nagy mulatságára ki ne törjön. Hanem tudta ő már, mit fog majd csinálni.

A hivatalos személyek fölvették a jegyzőkönyvet s eltakarodtak.

Másnap Bajthay Cicelle állított be a bírósághoz azzal a kéréssel, tessék új helyszíni szemlét elrendelni, mert most átváltozott a kér-

déses sir egészen: kipusztult onnan a sok züniuna és verbená egy szálig.

— Ön távolította el talán? — kérdezte mosolyogva a bíró.

— Meglehet — vont a vállát a kisasszony — de én csak azt tettem, amihez jogom volt. Én ültettem elsőben a virágokat s ő tépte ki onnét, hogy a maga gyomját vesse el rajta. Azért kérem alázattal tekintetes bíróság, tessék igazságot tenni közöttünk.

— Jól van kisasszony, ne féljen — biztatta panaszos felet a bíró — tessék csak nyugodtan bevárni a fejleményeket. Meglesz az ítélet is, meglesz minden.

Aminthogy meg is lett.

A bíróság a végrendelkező utolsó akaratához híven, annak ítéle oda az örökséget, ki az elhunyt sírját szeretettel gondozza. Minekútána pedig a két rokon versenyre kelt egymással, ki tegyen többet, melyik mutasson nagyobb kegyeletet az elhunyt iránt, azért nyilvánvaló, hogy az örökséget meg kellett osztani. Felében Bajthay Cicellét, felében pedig Helént illette az.

A bölcs határozatba a veszekedő felek is belenyugodtak. Ez volt a legegyszerűbb megoldása a kritikus kérdésnek.

Az esztendő ismét pörögni kezdtek . . . S ha most elmegy a temetőbe, egy serral többet talál, melyiken kidült kereszt, korhadt fejfa az összes dísz . . . Kiveszték ottan a verbenák, züniák csak úgy, mint a perlagóniák és árvaviolák. A jó isten maga húzat minden évben zöld pázsitból takarót, a gazdag Bajthay Simon nyughelye fölé.

Ahogy már rendesen történni szokott.

Kincs István.

— **Jegyváltás.** Fischer Samu, a békéscsabai kereskedővilág egyik rokonszenves, fiatal tagja, jegyet váltott a mindszenti leánygárda egyik kedves szépségével, Stern Szida kisasszonnyal. Őszinte szívből gratulálunk!

— **Az eső és az idej termés.** Az utolsó esőzések a termények állapotában kedvező változást eredményeztek. Őszi buza, őszi rozs általában a határban középtermést ígér, azonban a tavaszi kalászosok: árpa, zab, dacára a kedvezővé vált időjárásnak, a tavaszi tartós szárazságot nem heverheti ki és ezeknek a termése az évi átlagon jóval alul maradt. A kapások és különösen a tengeri tetemesen javul, úgy, hogy az időjárás normális alakultával ebből még tisztességes termésre lehet kilátás. A takarmányrépa nagyot javult, az esőzés következtében a földben eddig bészarád mag nagyobb részben kikelt és kedvező körülmények között még meglehetősen termést is adhat. A kertészeti termények is sokat javultak.

— **Ipartestület Horgoson.** Horgosról jelentik, hogy ott vasárnap, e hó 20-án megalakult az ipartestület. Iparhatósági biztos lett Borbély Károly dr. dorosmai szolgabíró. Ideiglenes elnök Hartvich Mihály asztalosmester; ideiglenes jegyző id. Herédy János mészáros.

— **A nagy ember.** A.: Nézze ezt a nagy embert. Ez már sokat tett arra, hogy az emberiséget felrzza a haszontalan álmodozásból.

B.: Ah ez érdekes! És ki ez az ember? Szónok, gondolkodó, vagy művész?

A.: Nem. Ébresztőóra-gyáros.

— **Aki az Eiffel-tornyon születik.** Van ember, aki az ocean közepén született; van olyan, aki kávéházban pillantotta meg a napot. Olyan, aki az Eiffel-tornyon született, csak most akadt. Egy párisi hölgy tegnapelőtt kirándulást tett az Eiffel-tornyra és a gyönyörtől kilátás felett érzett elragadtatásának hatása alatt, néhány száz lábnyi magasságban egy babát hozott a világra. A nem mindennapi esemény megérdemli a följegyzést.

— **A meglopott szállásadó.** Eremita Pál gyilkosainak tárgyalására a többi közt néhány fővárosi újságíró is leutazott Szegedre. Az egyik, hogy megtakarítsa a szoba árát, egy szegedi kollégájához szállt, ki szívesen ajánlotta föl lakását néhány napra. Másnap reggel fölébredvén a gazda: észreveszi, hogy vendége már távozott. Megakart nézni az óráját, de bizony az is eltűnt. Helyette az éjjeli szekrény márványlapján ez állott:

— Az órát én vittem el.

Dühösen nyult a ceruza után és haragosan írja a mondat alá:

— Elég szemtelenség!

Ezzel fálnak fordult és nyugodtan tovább aludt.

— **A „Mátyás Diák“.** Esztendő hosszú sora óta mindenki tudja, hogy a „Mátyás Diák“ a legjobb, a legterjedelmesebb s a legtöbb képet adó magyar élclap. A „Mátyás Diák“-nak még az oly rossz esztendőben is, mint az idej, kitűnő termése van s bőven ontja az ötleteket, a szellemes mondásokat, a java adomákat, a melyek kedves vidámságot okoznak. A „Mátyás Diák“, amely Murai Károly szerkesztésében és a Wodianer F. és Fiai kiadásában jelenik meg, még a külföldi nagy élclapokat is tulszárnyalja, úgy terjedelemben, mint közleményeinek és rajzainak jóságával. De különösen magyaros érzésével és humorával válik kedvencévé nagy olvasóközönségének. A „Mátyás Diák“ most új előfizetést hirdet, jelezve, hogy előfizetési ára negyedévre csak 3 korona. Azoknak, akik a vidámságot szeretik s akik a hazafias szellemet terjesztő sajtónak barátai, melegen figyelmébe ajánljuk ezt a nagy és kitűnő élclapot, amelynek kiadóhivatala (Budapest, IV., Sarkantyus-utca 3.) készségesen és ingyen küld mutatványszámot.

— **Japán-magyar nyelvrokonság.** A diadalmas japánok rácafolnak arra a latin közmondásra, hogy fegyverzajban elnémulnak a muzsák. Ugyanis a tokiói egyetem ősz tanára: Hiámu Manuru a mikádó megbízásából tegnap, negyvenhét napi ut után Budapestre érkezett, hogy itt a japán-magyar nyelvrokonság ügyében mélyreható kutatásokat tegyen. A tanár erre az útjára már régen készül, a magyar nyelvet évek óta tanulmányozza s hogy folyékonyaságra tegyen szert, több magyar lapot járattott Tokióba. E lapok közül tegnap az Egyetértés szerkesztőségében tett látogatást és kérte, hogy mutassák

be úgy Kossuth Ferencnek, kinek politikai cikkeit rendszeresen olvassa, mint Eötvös Károlynak, kinek az Egyetértésben olvasott műveiről elragadtatással beszélt. Szerinte a világirodalom kevés olyan emlékiratot tud felmutatni, mint Eötvösnek a „Nagy per“ című munkája, melyet japán nyelvre lefordítani szándékozik. Az ősz tanár általában igen elismerőleg nyilatkozott a magyar irodalomról és napi sajtóról, melynek olcsóságát feltűnőnek és páratlanul találta. „Az olyan napilapok, melyek akkora terjedelemben jelennek meg, mint az önök lapjai s a politikán kívül annyi közhasznú tájékoztatást nyújtanak a gazdasági élet, a művészetek és az irodalom köréből, mint például az Egyetértés, Japánban 3—4-szer akkora árba kerülnek“ — így szól Hiámu Manuru és alig akarta elhinni, hogy az Egyetértést 5 és fél japán jon-ért, azaz 7 koronaért kapni lehessen. Az Egyetértést egyenként még ennél is olcsóbban, kedvezményes áron kapják papok, fanárok, katonatisztek, állami és vasuti tisztviselők, tanítók, jegyzők, körorvosok. Kedvezményben is előljár az Egyetértés: a hölgyek olvasmányát, a Divatszalon negyedévi egy forintért adja a kiadóhivatal. Különösen szép lesz az Egyetértés ezidei karácsonyi ajándéka: „A nagy háboru“ című remek diszmű. Az Egyetértés kiadóhivatala IV. ker., Vármege-utca 11. szám alatt van.

— **Aratási sztrájk Bulgáriában.** Nagy a veszedelem egész Bulgáriában a közelgő aratások idején. Szófiából jelentik, hogy Kumanovo és Stib kerületekben Hilmi basa parancsára letartóztattak temérdek bolgár tanítót azon ürügy alatt, hogy ők izgatják föl a mezei munkásokat és jobbágyakat, akik nem akarnak aratni és megtagadják a robotot. A kormány attól tart, hogy az aratások vérontással fognak járni. Egy berlini lapnak az táviratozza szófiái tudósítója, hogy a bolgár kormány a fenyegető veszedelem miatt minisztertanácsot tartott s elhatározta, hogy az aratások elvégzésére az aktív szolgálatot teljesítő katonák közül egy hónapra 15,000 embert szabadságot fog.

— **Előfizetési felhívás.** A Budapestben megjelenő „Hazánk“-ra 1904. július elsejével új előfizetési nyílik és amennyiben t. olvasóink nevezett lapot megakarják ismerni, forduljanak annak kiadóhivatalához (Budapest, VIII. Szentkirályi-utca 28 a.) aki készséggel küld mindenkinek 6 napon át ingyen mutatványszámot. A „Hazánk“-at Buday Barna szerkeszti és az egyedüli magyar agrárpolitikai napilap. Igazán ajánlhatjuk a „Hazánk“-at olvasóinknak, mert egyike a legjobban és legélénkebben szerkesztett magyar napilapoknak. A hazánk előfizetői vasárnaponként megkapják mellékelten a „Vasárnap“ című szépirodalmi mellékletet és a „Szövetkezés“ című gazdasági és szociálpolitikai folyóiratot. Előbbi Prém József, utóbbi Bernát István a Magyar Gazdaszövetség igazgatója szerkeszti. Az év végén pedig megkapja minden előfizető az „Agrár-Album“-ot, mely az elmúlt év agrár-eseményeinek hű tükrét képezi. A „Hazánk“ előfizetési ára negyedévre 7 korona. Tessék mutatványszámot kérni.

— **Nincs többé ugorka-idény.** Söt évek óta épen a nyári hónapokban több a szenzáció, mint bármikor. Hát még ha háboru is folyik, mint most az oroszok és japánok közt, mely ha távol esik is tőlünk, teljes érdeklődésünket leköti. Ily időben művelt és újságolvasáshoz szokott ember le nem mondhat még ideiglenesen sem a maga megszokott lapjáról. A folyó év első felének leteltével tehát nem lesz célszerűtlen felhívni t. olvasóink figyelmét a legelterjedtebb napilapra „Pesti Hirlap“-ra, mely úgy függetlenségével, radikális nemzeti politikájával, mint gazdag tartalmával példátlanul megkedveltette és első helyre küzdötte fel magát lapjaink sorában. A „Pesti Hirlap“ kétségtelesen a legnagyobb terjedelemben jelenik meg napról-napra, úgy, hogy a politikai s a szépirodalmi és mulattató közlemények kedvelői egyaránt bő anyagot találnak benne. Emellett állandó előfizetőinek — akik már járatták a lapot — karácsonyi ajándékot is küld: a „Pesti Hirlap Naptára“-t. Még egy más kedvezményt is nyújt a „Pesti Hirlap“ előfizetőinek. Ez a Szabóné-Nogáll Janka által kitűnően szerkesztett „Divat Szalon“ című kéthetenként megjelenő, díszes és praktikus divatlap, melyet a „Pesti

Hirlap“ előfizetői féláron (félévre 4, negyedévre 2 koronaért) rendelhetnek meg. Maga a „Pesti Hirlap“ félévre 14, negyedévre 7 korona, de megrendelhető egy óra is 2 kor. 40 filléren. Kivánságra mutatványszámot is küld a kiadóhivatal: Budapest, V. Váci-körut 78. sz.

Galambhistóriák.

A galamb mindig jóbarátja az embernek és ősidőktől fogva kedvelt és hasznos madár. Ösmeretes a velencei Ser Falcone története, aki mindennap etette a galambokat s általuk megmenekült a halálbüntetéstől. Egy felhevülésében elkövetett gyilkosság miatt halálra ítélték s a mikor a vesztőhelyre vezették, ezer meg ezer galamb vette körül, elfedték szárnyaikkal, csipkedték a hóhért és szökésre kényszerítették. A nép ezt isten intelmének tekintette és megrohanta a bírakat, hogy kegyelmezzen meg a bűnösnek. A különben oly szigorú „tizek tanácsa“ engedett és megkegyelmezett Ser Falconenak; ez azóta bűnbánó életet folytatott s mindennap buzát szóratt a galamboknak a Szent-Márk téren. Hiresek voltak paulai szent Ferenc galambjai is. Ez a szent férfiú a kórház szükségleteinek kielégítésére néhány galambot vett; mivel azonban erre a célra ritkán öltek le egyetlen-egyet, hihetetlen módon elszaporodtak, míg utoljára valóságos Isten-csapásnak vették az előbb szenteknek tartott galambokat. Sereggestül röpködtek körül a kolostor tetejét, ahol zavartalan nyugalmat élvezhettek. Néhány paraszt annyira vitte a galambok iránti tiszteletet, hogy néhány földdarabot tisztán a galambok részére vetettek be gabonával, abban a hitben, hogy szent Ferenc galambjai vannak oly okosak, hogy csak a nekik szánt veteményekből táplálkozzanak.

Egy angol grófságban hasonló állapotok uralkodtak; a múlt század elején a galambok oly csapássá váltak, hogy a lakosok ismételt kérelmére a kormány kimondta, hogy a galambok ne részesítenek a törvény oltalmában, hanem az egyesek önkényének legyenek kiszolgáltatva. Most mindenki csak galambot lött, míg a papok nem mentek panasza, galambdúrok tartása tudniillik jövedelmük egy részét képezte és az általános galamblovészeti engedély csorbította jövedelmüket. Mohamed is nagyon kedvelte a galambokat és annyira megszelídítette őket, hogy árpaszemeket szedtek a föléről. Sok pogány nép szenteknek tartotta a galambokat, miként a szíriaiaknál és főniciaiknál; a zsidók áldozati állatoknak használták. A keresztényeknek a szentlélek jelképéül szolgál a galamb.

Közgazdaság.

Süldőhizlalás fölözött tejjel. A tejszövetkezetben a vajkészítésnél visszamaradt lefölözött tejet előnyösen értékesíthetjük süldőhizlalásra. Az angol fajta süldő sokkal alkalmasabb a fölözött tejjel való hizlalásra, mint a mangalica. Öreg sertés nem igen alkalmas erre. Legjobb, ha 25—30 kg. súlyú süldőket állítunk be és ha azokat mintegy három hónap alatt 70 kilogrammra hizlaljuk föl. Kizárólag fölözött tejjel nem olyan sikeres a hizlalás, mintha ezen felül burgonyát, nyers répát, gabonadarát stb. is etetünk. Korpát, olajpogácsát, hüvelyes magot általában fehérjében gazdag takarmányt azonban ne adjunk a fölözött tej mellé. Az egyszer megállapított etetési órakat pontosan tartjuk be. A napota háromszori etetés a legcélravezetőbb.

Piaci árak Mindszenten.

— Diamant Vilmos irodájának jelentése. —

Búza	— — — —	16:80—17:20
Kukorica	— — — —	10:40—10:80
Árpa	— — — —	11:40—11:80
Az árak koronaértékben métermázsánként értendők.		

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

Oloszkai Horváth Antal.

